

אביטה נפלאות

בע"ה, שבת פרשת וישלח תשפ"ב, גליון 1

מעובד מתוך חוברות נפלאות, שיעורים והתוועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

למות מפחד או לחיות מפחד?

המאה העשרים חשפה אותנו לתזוזות טקטוניות ולתהומות של רשע. בשם אידיאולוגיות שונות ומשונות נרצחו מיליוני בני אדם, במלחמות העולם, תחת הנאציזם, הקומוניזם ועוד. כריאקציה למאה העשרים צצות היום גישות המתנגדות לכל כפייה ועימות ובעצם מפוררות את הקיים.

הפחד מלווה את החיים בעידן המודרני. מי שמתעדכן בחדשות נתקל בסיפורים מבהילים. הילדים שלנו גדלים – ואנחנו דואגים.

הפחד הוא לא רק מדברים שבחוץ – הוא קיים גם כשמסתכלים לתוך נפשנו פנימה. החשיפה לתאוות משונות, מחשבות אובדניות ואכזריות גורמת להרגשה שרק מחיצה דקה מפרידה בין השפיות והמוסריות שלנו לאפשרויות החלופיות.

איך החסידות מתייחסת לפחד? למה הוא קיים? מה אפשר לעשות אתו?

המפתח להבנה טמון בנושא יסודי בפרשת השבוע – הפותחת בהתמודדות בין יעקב ועשו, ממשיכה דרך טראומת מעשה־דינה והטבח בשכם ומסיימת בפרשיית מלכי אדום, סיפור אגבי־לכאורה אך טעון־משמעות קבלית.

זו סוגיית יסוד בפנימיות התורה, המשתמשת במושגים פחות מוכרים. כדי להבין היטב נעבור בארבע תחנות: 1. הכרת מושגי הקבלה והחסידות 'תהו' ו'תיקון'. 2. העמקה במושג ה'יראה', אצל האדם וגם אצל ה'. 3. נוסחת הגאולה – השימוש הנכון בכוחות התהו. 4. היראה – מפתח התיקון. זהו מסע שלם ומעמיק, הנותן תקווה לגאולת הפרט והכלל. בואו נצא לדרך.

חברת נפלאות יוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות – ראו בגב הגליון

ג	ל	ע	י	נ	י
ו	א	ב	י	ט	ה
נ	פ	ל	א	ו	ת
מ	ת	ו	ר	ת	ה

ברוכים הבאים לעולם התהו

על המושגים 'עולם התהו' ו'עולם התיקון'

דוגמה נוספת: אדם יכול להציב לעצמו חזון של הצלחה עסקית גדולה, אך כדי לממש את האמביציה שדוחפת אותו קדימה עליו לאמץ סט כישורים שיאפשרו לעסק להתקדם אט-אט – ולא לקרוס תחת עומס השאיפות והדמיונות שאין להם מגע עם המציאות.

שיתוף פעולה

כלים קשורים למושג נוסף – **התכללות**, שמובנו שיתוף פעולה עמוק, המכבד את הזולת ולומד ממנו. בעולם התהו כל כח רצה להביא לידי ביטוי את שיא עוצמתו, ללא התחשבות במציאותם של כוחות אחרים. מובן שבמצב כזה התוצאה היא הרס מוחלט.

דמיינו מפעל שבו כל עובד מנסה לבטא את כוחותיו ורצונותיו ללא תקשורת ותיאום עם האחרים. ברור כי מפעל כזה יסגר במהרה. מנהל טוב יודע אמנם להפיק את המירב מכל עובד, אך בהרמוניה ובעבודת צוות משותפת ומועילה, הדורשת ענוה והקשבה הדדית.

משל עיקרי נוסף לתהו ותיקון הוא ההבדל

עולמנו נקרא 'עולם התיקון', אך קדם לו עולם (רוחני) שחרב המכונה 'עולם התהו'. החורבן נגרם מדפוסי ההתנהגות של עולם התהו. במושגי הקבלה, בעולם התהו היו "אורות מרובים" ו"כלים מועטים", מה שגרם ל"שבירת הכלים" – כשאור גדול נכנס לכלי קטן הכלי 'מתפוצץ', כמו, למשל, חוט חשמל שנשרף בגלל עומס יתר.

אורות וכלים

אור הוא חזון עם התלהבות, רצון וכח גדול, שמימושו דורש הרבה כלים מתאימים.

לדוגמה: כשנערים ונערות מתבגרים מתגלים בהם כוחות אדירים – רצונות, דחפים, רגשות עוצמתיים. אך עדיין אין להם כלים שכליים, רגשיים ומעשיים למימוש הכוחות האלה בצורה מאוזנת. משברי גיל ההתבגרות נגרמים כתוצאה מחוסר התאמה בין העוצמות וה'אורות' החזקים לכלי האישיות הדרושים כדי להכילם.

עוד על תהו ותיקון

את שרשיה העמוקים של תופעת התהו והתיקון מוצאת תורת הקבלה בתיאור "המלכים אשר מלכו בארץ אדום, לפני מלך לבני ישראל" (בסוף פרשתנו).

שבעת מלכי אדום מייצגים את עולם התהו, שקדם לעולם התיקון ונשבר, כאשר כל אחד מהם מייצג שיטה פוליטית, חד-ממדית, לתיקון העולם. כל אחת מהשיטות קורסת, משום שבעולם התהו אין מספיק כלים בשביל להכיל את העוצמות החזקות ואין שיתוף פעולה שיאפשר להתמודד עם מצבים שונים. הקריסה נרמזת במילים "וימלך... וימת" בכל אחד מהמלכים.

באופן בולט, הפסוקים לא מספרים שיש למלכי אדום נשים – בעולם התהו אין נישואין והפריה הדדית, וממילא אין המשכיות והמלכות מסתיימת עם מות המלך. הדבר מודגש בהשוואה למלך השמיני, הדר, עליו נאמר "ושם אשתו מהיטבאל" ולא נאמר בו "וימת"! אכן, המלך הדר מייצג את המעבר לעולם התיקון, עולם של זיווגי-אמת פוריים.

תופעת התהו הקודם לתיקון אינה חד-פעמית, אלא חוזרת לאורך שנות ההיסטוריה וגם בחיי כל אדם: "והארץ היתה תהו" לפני בריאת העולם; "שני אלפים תהו" לפני מתן תורה; במתן תורה עצמו, לוחות ראשונים שנשברו לפני הלוחות השניים שנתקיימו; מלכי אדום שקדמו למלכי ישראל; במלכי ישראל עצמם, מלכות שאול שקרסה לפני מלכות דוד הנצחית. אצל כל אדם, שובבות הילדות ומשברי ההתבגרות קודמים לחיי המבוגר המיושב; הרווקות קודמת לנישואין; תהליכי החיפוש והחזרה בתשובה קודמים לבהירות וההתיישבות בדרך התורה ועוד ועוד.

התהו איננו רע מצד עצמו

מההתבוננות עולה נקודה חשובה: התהו אינו רע מצד עצמו, הוא מבטא את העוצמות הטמונות בנו, אך יש לו דחף התפשטות בלתי-מרוסן, ללא כלים מתאימים, ולכן הוא גורם לתוצאות הרסניות. העוצמות של התהו גורמות לו להיות לא-יציב ובלתי-מתחשב.

בין רווקות לנישואין: הרווק חי וחווה את עצמו, ללא נתינת מקום לזולת בחייו (כמובן, אין הכוונה לרווקות כשלב-ביניים בדרך לנישואין, אלא באימוץ הרווקות כדרך חיים, שגם במפגש עם בני המין השני רק מחפשת את התאמתם כפריט בתוך עולמי שלי). לעומת זאת, בנישואין כל צד נדרש ללא הרף להסתדר עם בן זוגו, להכיל אותו, ללמוד ממנו ולשתף עמו פעולה.

בבסיס עולמנו יש כוחות של תהו, שאינם רעים מצד עצמם אך תוצאותיהם הרסניות.

שאלת השאלה – מדוע נבראו כוחות התהו? לפני שנענה, נעבור בדרך בעוד תחנה...

תחנה שניה:

ממה אנחנו הכי מפחדים?

יראה = רגישות

מהו פחד? נדמה שכל פחד הוא דבר שלילי, אך באמת שורשו של הפחד הוא יראת ה' (כמו המושג "פחד יצחק", מי שיצחק אבינו מפחד-ירא מפניו).

לעתים טועים לחשוב שיראת ה' היא פחד מהעונש הצפוי לנו אם נעבור על מצוותיו. אך החסידות מבארת כי יראה זו הפוכה מיראת ה' – ביראת העונש אנו שמים את עצמנו במרכז, פחדים ממה שעלול לקרות לנו, ואילו יראה מה' שמה את ה' במרכז!

היראה האמתית היא בעצם רגישות – יראת ה' היא רגישות לנוכחות ה' ופחד לנתק את הקשר אתו. משל לכך הוא שני חברים טובים, שכל אחד ירא לעשות משהו שיפגע בחברו או יזיק לחברות הטובה ביניהם. כך, יראת ה' אינה דאגה אגוצנטרית ממה שעלול לקרות לנו, אלא פחד מפגיעה-כביכול בה' או פגיעה בקשר בינינו.

יראה כזו אינה היפוכה של אהבה – אלא תכונה משלימה לה, הפחד לאבד את האהבה שבינינו. יראה כזו לא רק שומרת על הקשר מפגיעה, אלא גם מעצימה אותו – היא מחדדת את הרגישות והכבוד לזולת ועוזרת להעמיק את הקשר עמו.

ממה ה' מפחד?

נעמיק יותר בהבנת הפחד, דרך שאלה שמופיעה בספרי החסידות: כל דבר שקיים אצלנו מגיע ממנו

יתברך, הכח שלנו לאהוב מגיע מהאהבה הגדולה של ה' אלינו, היכולת שלנו לרחם מגיעה מ"רחמיו על כל מעשיו" וכדומה. אך מה מקורה של מדת היראה?

אם אין יראה אצל הקב"ה – לא תהיה יראה אצלנו. אם יש לנו, חוץ מהמצוה לאהוב את ה', גם מצוה ליראה אותו – כנראה יש אצלו איזו יראה. מה יכולה להיות היראה של הקב"ה? הקב"ה מפחד ממהו?

היראה האמתית היא בעצם רגישות – יראת ה' היא רגישות לנוכחות ה' ופחד לנתק את הקשר אתו

ה' פוחד מהתהו שלו...

אם אנחנו צריכים לפחד מה', צריכים לומר שגם ה' פוחד מעצמו, כביכול. זה נשמע דיון פילוסופי, אבל הוא מחדד נקודה קיומית מאוד.

מהו פחד ה' מעצמו? ה' 'חושש' מהתפרצות הדין והתהו. הוא 'מתאמץ' שיכבשו רחמיו את כעסו, לבל יחריב את העולם, ושתהיה לו 'סבלנות' לקיום האנושי, הקטנוני והשגוי, שאינו 'מיישר קו' עם השאיפות הגדולות של ה' מברואיו.

דוגמא לדבר היא שבועת ה' בפרשת נח שלא יביא עוד מבול לעולם. למה ה' צריך להשבע? למה לא מספיק שיאמר 'אני לא הולך להביא עוד מבול'?

הזמן כח נפשי של גבורה, להחזיק את עצמנו חזק כדי שהמפלצת לא תתפרץ – "איזה הוא גיבור? הכובש את יצרו".

יראת ה' אמתית – הזדהות עם הפחד של ה'

תחושת הפחד הזו היא יראת ה' העמוקה ביותר, העוזרת לנו לרסן את כוחות התהו העצומים שנמצאים בתוכנו, שלא יגרמו חלילה לשבירה וחורבן. מציאת הפחד הזה בתוכנו היא ההליכה בדרכי ה' וההידבקות במידותיו.

קצת קשה לומר זאת, אבל הקב"ה צריך להשבע מפני מדת הדין, מפני כוחות התהו שבתוכו פנימה, שהתפרצות שלהם תהרוס את העולם. שחרור-דרג של האנרגיות האין-סופיות הללו, משול לפיצוץ אטומי שיכול להחריב את המציאות כולה.

שהמפלצת לא תתפרץ החוצה

כך, במודע או שלא במודע, כל אדם מפחד מעצמו – מפחד מהתפרצות הרסנית של כוחות התהו שבו. אצל אדם שאיננו מתוקן, העוצמות הפנימיות הן כמו מפלצת בתת-מודע שלו, ואוי אבוי אם המפלצת הזאת תתגלה. לכן צריכים כל

יראה-פחד היינו רגישות לזולת ולקשר הטוב אתו. הפחד הכי עמוק, אצל ה' ואצלנו, הוא הפחד מעצמנו – מהתפרצות כוחות התהו שבנו שעלולים להחריב את הכל.

אך היראה אינה רק שומרת מחורבן וממוות אלא מעניקה עומק אחר לחיים, כלשון הפסוק "יראת ה' לחיים". על כך בתחנות הבאות במסע שלנו...

תחנה שלישית:

"אורות דתהו, אבל בכלים דתיקון"

ומגבלותיה ולהביא לעולם גאולה.

דווקא העוצמות האלו מניעות ומחוללות את המהפכות בעולם. שאיפות הנער להתקדם ולגדול, גם מעבר לבורגנות של הוריו ומחנכיו, נובעות מעוצמות התהו שבנפשו. לעומת זאת, היציבות והרוגע של התיקון מייצרים עולם מקובע וסטטי, ומונעים את ההתקדמות לקראת הגאולה.

הנוסחה המשיחית

התהו הכרחי לגאולת העולם, אך גם עלול להחריב אותו. התיקון מקיים את העולם, אך גם מגביל אותו מלהגיע לתכליתו. מה עושים?

חייבים למצוא דרך שלישית, שתשלב בין שני הצדדים ותביא את העולם אל תיקונו.

את הדרך הזו מסר לנו הרבי מליובאוויטש, באמירה שבשביל להביא את המשיח עלינו לאמץ את הנוסחה של "אורות דתהו אבל בכלים דתיקון". אסור לוותר על האורות המרובים של עולם התהו, על האנרגיות והכוחות המתפרצים, על ההתלהבות, החזון והרצונות הגדולים. אבל את האורות האלה צריך להכניס לכלים המרובים והגמישים של עולם

החיסרון בעולם התיקון

אם כוחות התהו כל כך הרסניים ומפחידים, מדוע ה' ברא אותם וממשיך לקיים אותם?! האם חייבות תמיד להופיע תופעות תהו קיצוניות, לפני שמוצאים את שביל הזהב המאוזן של התיקון?

כפי שראינו בתחנה הראשונה, התהו אינו רע – הוא עוצמה שצריך להכיל ולנווט. יתירה מזו, כוחות התהו עדיין נצרכים וקריטיים עבור העולם. בעוצמות האין-סופיות, ככל שהן מפחידות, טמונה גם ההבטחה הכי גדולה – כמו שאת האנרגיה האטומית אפשר לרתום לצרכי שלום, כך גילוי כח האין-סוף של עוצמות התהו הוא המאפשר לצאת ממיצרי המציאות

אסור לוותר על האורות המרובים של עולם התהו, על האנרגיות והכוחות המתפרצים, על ההתלהבות החזון והרצונות הגדולים

נוספות, שיעזרו לנו להתגבר על שלל הקשיים שבדרך ולממש את החזון במציאות.

התיקון, כלים מדויקים שיאפשרו ליישם, עם נכונות לשתף פעולה עם אנשים נוספים וללמוד גישות

בהכנסת עוצמת התהו לאפיקי ביטוי טובים ונכונים טמון סוד הגאולה.

נשארה רק שאלה 'קטנה' – מה למעשה? מהו הכח המאזן בין התהו והתיקון?

תחנה רביעית:

יראת ה' ממקדת את התהו

לו להתייחס אליהם בכבוד ולהשתדל לממשם באופן נכון ומדויק.

אנחנו רוצים 'להפוך את העולם'. אך כדי "לתקן עולם במלכות שדי", ולא חלילה להחריבו, אנו

זקוקים ליראת ה' גדולה השומרת מהתפרצות ומתעלת את הרצון לאפיקים חיוביים וברי-קיימא. ה"כלים המובהקים דתיקון" ביותר הם התורה והמצוות – יראת ה' כפשוטה. מעבר לגבולות המדויקים והטובים, התורה והמצוות נותנות כלים למימוש השליחות האלוהית שלנו. אלו כלים גמישים ומותאמים להתלהבות הפנימית, כפי שניכר בחידושי התורה – כשהתסיסה הפנימית שלנו נכנסת לבית המדרש מתגלים בתורה פנים חדשות, המעניקות חיים חדשים לקיום המצוות. חידושי תורה כאלה מקדמים אותנו לקראת תורתו של משיח, המביאה את העולם לתיקון השלם.

בעומק, הכח להכניס את עוצמות התהו לעולם בלי להחריבו מגיע ממדת היראה. עד כה הובן שהיראה גורמת לריסון עוצמות התהו, אך כעת אנו אומרים שאותה יראה היא גם הכח לווסת ולנקז אותן לתיקון עולם. "יראת ה'" האמתית איננה רק חשש שדוחף 'לסגור את המכסה' על העוצמות הנפשיות האדירות, לבל תתפרץ ה'מפלצת' החוצה. עומק היראה הוא הכח לתפוס את העוצמות הללו, לרכז ולבטא אותן באופן מתוקן. הכיצד?

נחזור למשל הנער המתבגר: כדי להפוך לאדם חי ורב-פעלים אל לו לוותר על התהו העוצמתי – הוא רק צריך להכניס אותו לכלים נכונים, לבטא אותו באופן מדויק ונכון. הדרך לכך היא דווקא יראת ה', הרגישה לנוכחות ה' ואף מזדהה עם פחדיו.

"שלשה שותפים באדם", והפחד שלהם אינו רק חשש מהבאות. הוא גם ובעיקר השתאות והתרגשות מול הכוחות שמתגלים בילד שגדל – "אז תראי ונהרת ופחד לבבך". עם כל החששות, הם חלילה לא רוצים 'לכבות' את ההתלהבות והצמיחה. כלומר, הפחד הוא כפול – קודם כל, פחד מאי-מימוש הפוטנציאל, מיאוש ודעיכה, ולצדו גם פחד ממימוש הרסני שלו. הזדהות הנער עם אותו פחד, המודע והרגיש לכוחות הגדולים שבו, גורמת

נסכם את המסע:

פתחנו בהתמודדות עם הפחדים של כולנו. הכרנו את עולם התהו שקדם לעולם ועדיין נמצא בתשתיתו. הבנו שהפחד הכי עמוק, גם אצל הקב"ה, הוא הפחד מעולם התהו – אבל פחד נכון הוא לא דבר רע, הוא כח של רגישות ושל חיבור אמתי למציאות. מתוך כך הבנו שהפחד מהתהו הוא בעצמו הכח לנווט אותו למקום טוב – להבאת הגאולה באמצעות האנרגיות של התהו שמקבלות מימוש רחב, מגוון, מתוקן ותורני-הלכתי.

המאמר מעובד מתוך שיעור של הרב יצחק גינזבורג שליט"א בחוברת נפלאות פרשת וירא תשפ"ב
הפניות למקורות נמצאות שם. להורדת החוברת https://bit.ly/vayera_82

להגביר את הקשר

איך מוסיפים אהבה וקשר?

מענה:

מבואר בקבלה שמה שמחבר בין אנשים בעולם התיקון הוא פעולות משותפות - אהבה ואחדות נולדות דווקא מתוך פעולה משותפת. ההסבר לכך בחסידות הוא שהחיבור וההתכללות נעשים דווקא מכח הכלים, ולא בין האורות בפני עצמם. לכן חשוב ביותר לייצר כלים ולעשות דברים טובים ביחד.

רחמים ואמונה

יש לי חברה שעוברת תקופה לא קלה ויוצא לי הרבה להקשיב לה, להשתתף בצערה ולנסות לעזור לה. העניין שלפעמים הדבר גורם גם אצלי לצער וקושי. ככל שהקשר מעמיק, אתו גם הצער. אשמח להבין מהי הדרך הנכונה להתייחס לצערו של הזולת על מנת לרומם אותו ולא לשקוע יחד אתו בצער?

מענה:

על כל 'טיפה' של רחמים צריך שתי 'טיפות' של אמונה: אמונה בה' המשיגה על כל אחד ואחד בפרט ושהוא עצם הטוב. ואמונה בניצוץ האלוקי שבכל יהודי שיכול בכל רגע להדבק, במודע, בשרשו בה' הטוב.

חרטה שלמה

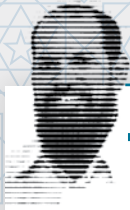
נכשלת בעבר בדברים חמורים, וב"ה הפסקתי עם מעשים אלו. אמנם, אני עדיין לא מרגישה שלימה בתשובה שלי. האם העובדה שאני עדיין נמשכת לאותם עוונות, ובעצם לא ממש מתחרטת על מה שעשיתי, פוגמת בתשובה? אם כן, איך מגיעים להרגשת חרטה פנימית ואמתית?

מענה:

בספר התניא (פרק יד ועוד) מוסבר מאמר חז"ל ש"אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות". השטות והטעות של החוטא היא שנדמה לו שבעבירה שהוא עושה אינו מפריד עצמו מהקב"ה. אבל ודאי שאם היה מבין זאת הוא היה נרתע מהחטא ומתחרט עליו.

הראיה שמביא אדמו"ר הזקן היא שאפילו קל שבקלים מוכן למסור נפשו על קידוש ה' באם יידרש לכך - העיקר שלא להפרד מהקב"ה. אם תתבונני בנפשך ותדמיני מציאות כזו, שאת באמת מתנתקת ונפרדת מה', ודאי שגם תכירי בכך שאת מוכנה למסור על כך את נפשך.

לדרך על נשמות...

והוא מחכה שהמלמד יראה ויתן לו איזה מחמאה.

והמלמד - הוא רק לא ראה. לא שם לב. והנה הפספוס וחוסר תשומת הלב. עד לשם מגיעה הרגישות הנצרכת. וודאי למעלה מזה. זוהי יראה של ממש. שלא נטעה ולא נתעלם. רגישות זה לא רק למה שאמרת. זה גם למה שלא אמרת. יראה מבוטות, ממילה לא במקום.

ואם מעדנים את הרגישות הזו עוד יותר - היא כוללת בתוכה גם הקשבה לשאלה. ויכולת לבלום את הרצון להשיב מיד לשואל. הרי הרב או המחנך יודע הרבה יותר מן התלמיד... ויש איזה מין הנאה של תוהו בלענות מייד על כל שאלה - ובהרחבה. טרם יקראו - אני אענה.

ואז אני נזכר. לאט, ברגישות. לא לתת לכל מה שבפנים להתפרץ. לתת מקום. לפנות. זה כמו לצייר על ביצה. מצד אחד רוצים לצייר. לעשות רושם. לחקוק. אך אם תלחץ חזק מידי, הביצה תשבר. והקו העדין הזה - הוא מצריך תפילה ודיוק ועדינות.

לחצת יותר מדי - זה תוהו. ויתרת יותר מדי - לא נותר רושם. והרי זה כלים בלי אורות.

אורות תוהו בכלים דתיקון. עוצמה פנימית בוערת. אך מווסתת ברחמים, כדי להתאים את עצמה לנותן. מתוך רגישות והקשבה למי שעומד מולי. מהם הכלים שלו? מה הוא יכול להכיל? ומעל הכל מרחפת יראה, כנף שמאל, שתכליתה להעלות את הדברים בצורה הכי מתוקנת ונכונה.

ההגדרה הזו של יראה כרגישות ופחד - פחד מהתפרצות עצומה של כוחות תוהו לא מתוקנים - מעוררת בי הזדהות עמוקה.

אמנם ראשית יש פחד. והפחד הוא מלפספס. מלטעות. מלעבור על יד.

לא אשכח את הפעם ההיא שהייתי בדרום הרחוק, וקיבלתי לפתע טלפון "שלום... כבוד הרב? אתה מגיע?"

"מגיע לאן" שאלתי.

"לחתונה שכבודו עורך. כבר כולם כאן, והחופה אמורה להתחיל!" פחד... איך פספסתי? איך טעיתי? איך אני נמצא במרחק של מאתיים קילומטר מהמקום בו אני אמור להיות. תחושה עצומה של יראה. מגודל הפספוס. לא מעונש. ולא מסנקציה. פשוט מהטעות עצמה.

תנוח דעתכם. זו היתה אי הבנה. מנהל האירועים טעה והתקשר אלי כי הייתי שם בחופה קודמת. אבל היראה הזו שחוויתי הולכת איתי מאז. ורגישות.

שמעתי פעם משל יפה - שכל אומן דורך על אומנותו.

נגר דורך על נסורת.

זגג על שברי זכוכית.

מסגר על שבבים.

ומחנך, דורך על נשמות...

הפחד המרכזי של מחנך צריך להיות - על העניין הזה של חוסר רגישות. של חוסר תשומת לב.

ילד קטן מגיע לכיתה וקנו לו כיפה חדשה.

התוועדות י"ט כסלו

עם הרב יצחק גינזבורג

שמיטה בטהרה

יום שלישי, י"ט כסלו

20:30 בשעה 23/11

בבית זלטה כפר חב"ד ב'

ליווי מוזיקלי:

חיליק פרנק, אחיה אשר הכהן אלורו ושלמה כ"ץ

עזרת נשים פתוחה | שידור חי באתר פנימי | ע"פ כללי משרד הבריאות | כיבוד קל | בית זלטה

העלון שלפניכם מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות - שיעורים והתוועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א. החוברת מופצת באלפי עותקים בכל רחבי הארץ. מעוניינים להפיץ את חוברת נפלאות במקום מגוריכם? אנא שלחו הודעה או התקשרו: 052-4295164 itiel@pnimi.org.il

ג	ל	ע	י	נ	י
ו	א	ב	י	ט	ה
נ	פ	ל	א	ו	ת
מ	ת	ו	ר	ת	ך